

Phần 6

Chiều thứ sáu là ngày góp đồ ăn tươi ở Trung tâm người cao tuổi Jackson. Charlotte luôn mong chờ ngày này để gặp những người bạn thân của mình. Đó là dịp để thăm thú và hàn huyên chuyện đời, cùng ăn với nhau một bữa trưa tuyệt vời và lắng nghe một người nào đó hùng biện. Thường thì người hùng biện là một người sống ở vịnh Cedar này. Theo Charlotte nhớ, chính trị gia địa phương phát biểu trong tháng Giêng là một kẻ ba hoa. Tháng Chạp, một Cảnh sát trưởng đã nói chuyện về những cách giữ an toàn cho người cao tuổi, và ông là một trong những người phát biểu hay nhất. Ông có cách nói chuyện rất thú vị và là một người hiểu nhiều biết rộng. Và thật ngạc nhiên, người phát biểu trong tuần đầu tiên của tháng Hai sẽ là Jack Griffin. Charlotte không thể bỏ lỡ dịp này được. Bà đến thật sớm, chọn một bàn cho những người bạn đàn và giữ chỗ bên cạnh mình cho Jack.

“Đây cơ mà, Laura”, Charlotte vẫy tay để bạn mình có thể nhìn thấy chỗ bà đang ngồi. Những người phụ nữ trong nhóm đàn thường ngồi cùng với nhau. Là người đứng đầu không chính thức, Charlotte phải đến sớm và giữ bàn cho cả nhóm.

Laura nhìn về phía bà gật đầu và mang đĩa trứng của mình đến bàn búp-phê. Bạn bà đã làm một đĩa trứng thật tuyệt. Bà không trộn như bình thường mà cho lòng trắng trứng đã luộc vào món sa-lát tôm cua. Tháng nào cũng thế, món của bà luôn hết đầu tiên. Charlotte thì mang đến món bông cải xanh mà bà mới học được. Bà đã thử thêm một số thứ theo ý thích của riêng mình trộn nắm vào thịt muối bóp vụn, cộng với pho-mát dầy và một loại pho-mát khác của ý. Trước kia bà không biết phải mang theo món gì. Nhưng gần đây bà đã sưu tầm được vài công thức nấu ăn rất tuyệt. Cách làm món tráng miệng mà bà học được hôm thứ hai vừa rồi là món bánh pút-đinh chanh và pho-mát kem.

Laura ngồi vào chỗ bà, Evelyn và Helen theo sau. Vừa ngồi xuống, họ liền lấy khay đựng đồ tráng miệng, tiến đến chỗ bàn búp-phê và lấy đồ ăn. Ai cũng làm thế. Charlotte không thích điều đó nhưng lấy đồ tráng miệng trước là cách duy nhất để đảm bảo mình sẽ được thưởng thức các món ăn.

“Jack đây rồi”, Charlotte vừa nói vừa vội vàng đi ra lối đi giữa các bàn.

“Jack”, bà gọi to. Bà muốn bạn bè mình biết rằng anh chàng nhà báo này với bà có mối quan hệ thân thiết. Bà ôm anh và cảm thấy rất hài lòng khi anh ôm lại mình.

Mary Berger, Chủ tịch Trung tâm người cao tuổi tiến đến chỗ họ và giơ tay ra. “Tôi rất vui là anh đã đến đây với chúng tôi ngày hôm nay, anh Griffin”, bà trịnh trọng nói và nhìn mặt với Charlotte.

“Tôi rất hân hạnh”. Anh nhìn Charlotte qua đầu Mary và nháy mắt. Charlotte không kiềm chế được. Bà đỏ mặt. Ôi, người đàn ông này có thể làm tan chảy trái tim rất nhiều người. Kể cả bản thân bà nữa.

Giờ nếu Olivia bừng tỉnh và nhận ra rằng anh thật đáng yêu thì bà hy vọng đây chính là người đàn ông dành cho con gái bà. Ngay từ lần đầu tiên gặp Jack, bà Charlotte đã thấy thích anh chàng này, thường thì bà không hay có cảm tình với một người đàn ông mới lần đầu gặp mặt. Nhưng dạo này tình cờ bà thấy mình có cảm giác đó với một vài người. Trước hết là Tom Harding và bây giờ là Jack Griffin, cả hai đều là những người mới đến cộng đồng này.

“Tôi đã giữ cho anh một chỗ ở bàn tôi”, Charlotte bảo Jack và nôn nóng muốn bạn bè mình gặp anh ta.

“Tôi đã thu xếp cho Jack một chỗ ở bàn đầu tiên”, Mary chặn lại là nhìn Charlotte chăm chăm.

“Nhưng Jack và tôi là bạn bè”. Charlotte đáp lại, bà chắc chắn là anh sẽ thích đi cùng bà hơn là tới chỗ những người điều hành Trung tâm.

"Sao không để cho Jack tự quyết định nhỉ?". Mary đề nghị thế và khoanh tay bước lùi lại. Cô ta có vẻ tự tin như thể cho rằng sẽ không ai phản đối sự sắp xếp của mình. Jack mỉm cười. "Hay lắm, đã lâu lắm rồi mới lại có hai người phụ nữ đáng yêu đánh nhau vì tôi". Mary nở một nụ cười ngọt ngào với Charlotte, nhưng dù thế nào thì Charlotte cũng không nhượng bộ.

“Tại sao tôi không ngồi với bà Charlotte và bạn bè bà ấy để ăn búp-phê”, Jack gợi ý. "Và ngồi cùng Mary để ăn món tráng miệng nhỉ?".

“Một gợi ý xuất sắc”, Charlotte nắm chặt tay anh chàng thốt lên. Và không để ai có cơ hội lôi mất anh, bà đưa Jack tới cái bàn nơi bạn bè đang chờ đợi.

Charlotte biết cả Evelyn và Helen đều đang nóng lòng muốn nói chuyện với Jack. Họ đều có ý kiến về bài báo, và muốn tranh luận với anh. Bạn bè bà cảm thấy rằng đã lâu rồi những người cầm quyền ở vịnh Cedar này không quan tâm tới ý kiến đóng góp của các công dân có tuổi.

Vì Jack là biên tập nên Charlotte tin rằng tình trạng này sẽ thay đổi.

Đúng như bà nghĩ, Jack chỉ cần mỉm cười là các bà bạn của bà đã thích rồi. Vì đã nói chuyện với anh trong buổi tối xem kịch nên bây giờ Charlotte sẵn sàng nhường anh cho các bạn của mình. Những người phụ nữ vây quanh anh, nhao nhao phát biểu ý kiến về tờ báo địa phương.

Evelyn và Helen nói không ngừng, hết đưa ra ý kiến này lại đến gợi ý khác.

“Thưa các quý bà, các bà nói rất đúng”.

Charlotte và những người bạn của bà khoái chí trước lời khen.

“Tờ Bảng tin vùng vịnh Cedar chắc chắn sẽ cần phải có một trang đặc biệt dành cho người cao tuổi. Những bài phỏng vấn, tin y tế...”.

“Công thức nấu món an nữa”, Charlotte chêm vào

Jack giơ ngón trỏ về phía bà. “Công thức nấu ăn”, anh tán đồng.

"Đôi khi tôi cảm thấy thanh niên hiện nay không hiểu hoặc không đánh giá cao lịch sử của thị trấn", Laura nói thêm. "Anh có biết trong vòng một trăm năm qua, vịnh Cedar có tới ba cái tên khác nhau không?".

“Ba cơ à?”. Charlotte chỉ biết có hai.

“Cháu quan tâm hơn tới việc tại sao lại đổi tên”, Jack nói. "Bà Laura, bà có về biết. Bà viết cho cháu một bài báo cho số xuất bản tới nhé và cháu sẽ cho in".

“Nhưng liệu người ta có đọc không?”. Laura hỏi đầy vẻ nghi ngờ.

“Có chứ”, Jack trả lời. "Cháu đảm bảo là có".

Charlotte nén cười. Bà đoán được chiến lược của anh chàng này. Jack đang đưa ra một chủ đề khác để mọi người quên đi chủ đề cũ.

“Cháu rất thích ý kiến của mọi người”, anh nói với họ. “Bây giờ, ai trong số các bác sẽ sẵn lòng giúp cháu bố trí trang cho người cao tuổi nào?”.

Laura, Evelyn, Helen và Bess – người ít nói nhất trong nhóm đàn, tất cả đều nhìn sang Charlotte.

“Ai cũng biết anh cần một người, anh nên hỏi Charlotte”, Bess đỏ mặt nói. “Bà ấy nhiệt huyết hơn tất cả chúng tôi cộng lại”.

Jack cười lớn như thể muốn chứng tỏ rằng anh thấy cực kỳ dễ chịu khi được làm việc cùng bà. “Được rồi”, Charlotte lẩm bầm và nghĩ rằng bà cần phải xem xét lại sự minh mẫn của mình khi nhận tham gia một dự án mới. “Tôi sẽ làm, nhưng tôi cần sự giúp đỡ”.

“Tất cả chúng tôi sẽ giúp”, Laura hứa hẹn.

“Hãy đóng góp ý tưởng cho cháu”, Jack nói, “và chúng ta sẽ cùng hợp tác”.

Những lời nói đó là tất cả sự khích lệ mà Charlotte muốn. Bà muốn khuyến khích mối quan hệ của Jack với con gái và bà nghĩ có cơ hội nào tốt hơn việc cung cấp thông tin về Olivia cho Jack. Con gái bà cũng cần giúp đỡ để bắt đầu một mối quan hệ mới. Việc này giống như hỏi Olivia còn là một cô bé hay then thùng. Chính Charlotte đã nói chuyện với Betty Nelson về việc để con trai bà ta mời Olivia tới buổi hòa nhạc dành cho thanh thiếu niên. Olivia chưa bao giờ biết buổi hẹn hò đó là do hai bà mẹ sắp xếp và việc con gái không biết cũng không làm Charlotte bị tổn thương. Và bây giờ là với Jack. Thích thú vì những dự định của mình, Charlotte vui vẻ thưởng thức bữa trưa. Rồi cũng đến lúc Jack phải chuyển sang bàn khác với Mary. Ngay khi anh vừa ra khỏi tầm nghe, Charlotte vron người về phía đám bạn của bà. "Anh ta đáng yêu chứ?".

Ai cũng nhất trí. Cả hội đàn của bà yêu quý anh. Bà cảm thấy hạnh diện vì việc anh đã chọn ăn ở bàn của họ trước. Vị thế của Charlotte tăng lên đáng n~

“Các bà biết không, anh chàng đang hẹn hò với con gái tôi đấy”, bà thông báo với mọi người. Thật hả hê.

“Jack đang hẹn hò với Olivia?”, mắt Laura mở to.

“Ừ, và theo tôi biết, chúng cực kỳ hạnh phúc khi ở bên nhau”. Charlotte rất hy vọng ở mối quan hệ này. Thật ra là đã bà đặt rất nhiều hy vọng.

“Anh ta là một người đàn ông tốt”. Bess thì thầm. “Nhưng hơi gai góc, các bà có nghĩ vậy không?”.

“Ý bà là sao?”. Charlotte nhìn ngay về phía Jack. Có thể anh ta không phải là người ăn mặc bánh bao nhất thị trấn này nhưng lại là người trung thực, cởi mở và là người biết đánh giá cao ý kiến của họ. Đây là lần đầu tiên có người ở tòa báo xem xét ý kiến của họ một cách nghiêm túc.

“Tôi không biết”. Bess nhún vai, “nhưng tôi nghĩ ở anh ta có nhiều điều thú vị hơn hình thức bên ngoài”.

“Bà có muốn tìm hiểu thông tin về anh ta trên mạng Internet không?”.

Evelyn hạ giọng thì thào.

“Nhu thế buồn cười lắm”, Charlotte lẩm bẩm. Vị giáo viên về hưu này đã học một khóa vi tính và từ đó bà trở nên rất kỳ cục, bà luôn tìm cách giải thích về một con người dựa vào những gì có thể tìm ra về gốc gác của ai đó thông qua mạng Internet. Evelyn thích làm một thám tử tư, Charlotte chanh chua nghĩ.

Mary Berger đã bắt đầu giới thiệu Jack, anh bước lên bục, trông hoàn toàn thoải mái.

Charlotte thấy Jack nói chuyện rất hay. Anh bắt đầu bằng cách nhớ lại lần đầu tiên anh đến vịnh Cedar và ấn tượng của anh trước thị trấn này. Bod Beldon đã nói với anh rằng Bản tin vùng vịnh Cedar có kế hoạch tìm một biên tập viên mới. Lần đó Jack may mắn đến đúng vào cuối tuần và tham gia cuộc thi "Gọi Mòng biển" hàng năm, và anh kể lại ngày hôm đó một cách dí dỏm khiến cả khán phòng ò lên hưởng ứng.

Cuộc nói chuyện của anh thú vị nhất so với tất cả các cuộc nói chuyện trước đây. Ba mươi phút nhanh chóng trôi qua. Những người cao tuổi tung hô anh.

"Bà có để ý không", Bess thì thầm vào tai Charlotte khi họ đứng lên hoan hô anh. “Anh ta chẳng nói gì về gốc gác của mình phải không?”.

"Có đấy chứ", Charlotte thốt lên nhưng rồi chợt nhận ra là bạn mình nói đúng. Đúng, bà chẳng quan tâm. Anh ta sống và làm việc ở đâu trước khi chuyển đến vịnh Cedar không quan trọng. Bà luôn nhận xét tính cách của người khác một cách rất chính xác và bản năng mách bảo rằng bà có thể tin tưởng ở Jack Griffin. Bên cạnh đó, Olivia cũng từng nói rằng Jack đến từ vùng Spokane.

Tuy nhiên, những ngày sau đó Charlotte cũng thấy tò mò. Bess và Laura đã đúng; chẳng ai quá cẩn thận được. Hơn nữa giờ còn liên quan đến con gái bà và

điều đó có nghĩa là bà phải có trách nhiệm tìm hiểu. Với lý do muốn biết rõ hơn về trang dành cho người cao tuổi trong Bản tin vùng vịnh Cedar, Charlotte dừng lại ở trụ sở của tờ Bản tin ngay cạnh tiệm giặt trên đường ra biển. Đã nhiều năm rồi bà không vào văn phòng của một tòa báo.

Tòa nhà này khá mới và bà thấy buồn khi nhìn thấy một dãy bàn ngay gần với một loạt màn hình máy tính. Bà nhớ lại những ngày mùi mực nồng nồng bay trong không khí, các phóng viên thì bận rộn với những cú điện thoại và cuống cuống giấu những chai rượu trong đáy ngăn kéo. Giống như trong phim từ những năm 1940 vậy. Và bà chợt nghĩ về Lou Grant. Thời nay không còn những nhà báo như ông ta nữa rồi. Tuy nhiên, Jack Griffin cũng rất xứng đáng với vai trò của mình ở đây.

Jack bước ra văn phòng đón bà.

“Bác có thích bài nói chuyện hôm qua của cháu không?”

“Thích lắm chứ”, bà khẳng định với anh. “Nhưng bác thấy chưa vui vì không được biết nhiều hơn về cháu”.

“Cháu ấy à?”, Jack cười khẽ. “Cháu thì có gì thú vị?”

“Chuyện cháu đã làm báo như thế nào chẳng hạn”, bà nói rõ.

Jack huyền thuyên về những tờ báo anh làm trong những năm qua. Những thành phố và những vị trí nghe có vẻ thú vị. Nói xong, anh như chờ đợi phản ứng của bà.

“Được lắm”, Charlotte nói và thờ dài. “Nghe có vẻ rất tuyệt”.

“Và chán nữa. Vì thế cháu mới có một cuộc nói chuyện mà cháu nghĩ là sẽ thú vị hơn. Cháu rất xin lỗi khi bác nói rằng bác chưa vui”.

“Ôi, không phải bác”, bà vội vàng thanh minh. “Đó là người bạn của bác - bà Evelyn. Bà ấy muốn hiểu cháu nhiều hơn”. Evelyn chính là người thích tìm hiểu tất cả mọi người qua mạng Internet.

Ian hẹn gặp Cecilia tại nhà hàng Thái Lan ở Bremerton, nơi họ chính thức hẹn hò lần đầu tiên. Anh cố tình chọn địa điểm này và hy vọng vợ anh sẽ nhớ lại đêm đó như anh.

Cecilia đã đồng ý mặc dù đi ăn tối thứ năm nghĩa là cô phải tìm ai đó làm thay ở Bếp Thuyền Trưởng. Ian rất áy náy về điều đó nhưng chẳng còn lựa chọn nào khác; anh có ba ngày trực. Có lẽ con tàu George Washington không ở xưởng chữa tàu lâu hơn nên có thể đây là cơ hội duy nhất để anh dành thời gian bên cô.

Lúc Cecilia đến, Ian đã có mặt ở đó. Anh nhìn vợ tiến đến chỗ mình và lại một lần nữa choáng ngợp trước vẻ đáng yêu của cô. Trông Cecilia thật hấp dẫn, dường như cô khỏe mạnh hơn so với mấy tháng vừa rồi. Sau cái chết của Allison, cô bị sút cân. Cô không chịu đựng nổi mất mát đó, cú sốc ấy khiến vợ

anh không còn biết tự quan tâm tới bản thân mình nữa. Cô chẳng cần biết đầu tóc mình thế nào, cô không trang điểm hay giữ gìn vóc dáng cho mình như hồi mới cưới.

Cùng với những điều đó, đời sống tình dục của họ cũng thật khủng khiếp. Anh cố gắng giúp cô nhưng tất cả những gì anh gợi ý đều bị cô từ chối. Anh đã nhờ mẹ cô gọi điện để nói chuyện với cô Cecilia cảm thấy bị xúc phạm. Có lẽ nếu họ gặp nhau trực tiếp mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn... nhưng nhà anh lại ở Georgia. Mẹ anh định bay tới Washington - Cecilia đã khước từ sự cảm thông của bà Ian cố gắng thu xếp một cuộc gặp với chuyên gia tâm lý hải quân - cô từ chối không đi. Anh nói chuyện với mẹ cô - Cecilia lại cho rằng anh đã can thiệp quá sâu. Anh đã làm tất cả, và đều thất bại. Anh không muốn chỉ trích Sandra Merrick, nhưng anh có cảm giác rằng sự thông cảm của bà không phải là tích cực. Theo anh, Sandra đã không động viên để con gái mình phục hồi và tiếp tục cuộc sống. Và vì Cecilia không biết gia đình anh nên cô không quan tâm đến những nỗ lực giúp đỡ của họ. Những cố gắng của anh để giúp cô vượt qua cơn sốc đều thất bại. Anh cũng đau đớn chứ, khi thật! Anh hiểu tại sao Cecilia lại cáu giận với anh một cách vô lý như thế. Vì anh không thể ở bên Cecilia khi Allison chết. Lý do đơn giản chỉ là như vậy.

"Anh đang cau mày". Cecilia nói lúc bước đến bên bàn.

Có lẽ là cô đúng. Ian không thể nào nghĩ về những gì xảy ra năm ngoái mà không cảm thấy buồn phiền.

Anh đứng dậy và kéo ghế cho cô. Ian vẫn nhớ cô nói với anh thế nào trong lần hò hẹn đầu tiên, rằng cô rất ấn tượng trước những cử chỉ nhã nhặn. Anh phải cảm ơn cha mình vì điều đó. Denny Randall là một người khắt khe trong xã giao và đã dạy dỗ cả bốn đứa con mình rất tốt.

"Anh rất vui vì em đã đến".

Cecilia mỉm cười và với cái khăn ăn đặt lên đùi trước khi xem thực đơn. Họ thường gọi cùng một món, món Phad Thái.

Ian ngờ rằng Cecilia đã thấy hối hận vì đồng ý gặp anh. Anh hy vọng, ngay khi anh giải thích lý do tại sao anh hẹn cô ở đây, cô sẽ không còn cảm thấy hối hận nữa. Khó có thể bắt anh nghĩ rằng anh không còn yêu cô nữa vì thực tế là anh rất yêu cô. Anh chưa bao giờ hết yêu cô.

Người phục vụ bàn đến và họ gọi món. Ian hơi ngạc nhiên khi cô gọi món khác. Anh không nghe rõ tên. Có lẽ đó là cách cô làm cho anh nhận ra rằng cô đang cố thử những điều mới để thay đổi cuộc sống của mình. Anh không biết liệu có phải anh đang tìm kiếm những dấu hiệu hay nghiên cứu thái độ của cô quá kỹ không - và nếu đó là một dấu hiệu thì nó có tốt hay không?

Ngay khi người phục vụ bàn đi, Ian quyết định sẽ bắt chuyện bằng cách quan tâm đến cô.

"Anh lắt vui khi thấy em đi học", anh bày tỏ. "Thế nào rồi?".

"Tốt. Mặc dù em cảm thấy mình già hơn mọi người cả ngàn tuổi".

Thực ra Cecilia mới rời khỏi trường trung học cách đây có bốn năm. Anh hơn cô hai tuổi.

"Xe của em không có vấn đề gì chứ?".

"Không", cô có vẻ ngang bướng.

"Thế thì tốt". Ian muốn Cecilia biết rằng anh cực kỳ ủng hộ việc cô đi học trở lại. Họ đã tranh cãi một chút về việc làm của cô ở nhà hàng.

Cecilia nghĩ rằng nguyên nhân là do anh ghen tuông khi thấy những người đàn ông khác vây quanh cô. Điều đó có thể đúng. Nhưng thật ra anh không chỉ ghen tuông, mà lý do chính là anh nghĩ rằng cô có thể làm được những công việc tốt hơn thế. Cô thông minh, thông minh hơn cô tưởng nhiều.

Cô liếc nhìn anh và Ian phải cố kiềm chế để không vờ qua bàn và đặt tay anh lên tay cô. Đôi khi anh khát khao được chạm vào cô, khát khao đến cháy bỏng. Đã nhiều tháng nay anh chưa được ôm cô trong vòng tay mình và hôn vào đôi môi yêu dấu ấy. Sau sự việc của Allison, dường như mọi cảm xúc cô dành cho anh đều đã chết.

"Xe của anh mới đi được hai năm", Ian mào đầu.

Cecilia không trả lời, dường như cô đang ngẫm nghĩ việc gì đó.

"Anh biết em đang thắc mắc tại sao anh lại muốn gặp em và việc này có liên quan gì đến xe cô". Ian nhận thấy cô đã chú ý. Vậy là đã có một khởi đầu tốt đẹp. "Anh muốn trong thời gian anh đi vắng em hãy dùng xe của anh". Anh có thể nhìn thấy phản ứng của cô như sắp tranh cãi với anh. "Như thế chủ động hơn, đặc biệt là vào buổi sáng". Anh vội nói thêm với hy vọng cô sáng suốt nhận lời.

Cecilia lắc đầu. "Em đánh giá cao việc này, nhưng...".

"Thực ra anh đang nhờ em giúp". Ian có thể thấy rằng cô không tin anh. "Ý anh là vậy".

"Nhưng...".

"Không nên để máy ngừng hoạt động trong vòng sáu tháng trời", anh nói bằng một giọng chắc chắn. "Rất nhiều người đã cho mượn xe của họ trong thời gian đi biển vì lý do đó". Ian không biết điều này có đúng không, nhưng nghe có vẻ có lý.

"Em... em không biết".

Đồ ăn được mang tới và Ian nhìn kỹ đĩa của Cecilia. Ước gà và rau bina rưới nước sốt lạc lên trên. Đó chỉ là một chi tiết rất nhỏ nhưng nó khiến anh chợt nhận ra vẫn còn nhiều thứ họ chưa hiểu về nhau.

"Em nghĩ sao?", anh hỏi. "Về chuyện chiếc xe...".

"Chúng ta sắp ly hôn rồi, Ian".

Anh không chờ đợi lời nhắc nhở đó. "Chẳng có gì liên quan ở đây".

"Nhưng...".

"Lựa chọn là của em, nhưng như anh đã nói, anh sẽ cho mượn và nếu em muốn sử dụng thì tốt. Nếu không, anh sẽ để cho một người bạn". Có lẽ anh sẽ không cho ai mượn cả, nhưng anh muốn cô nghĩ thế.

"Anh không phải làm thế".

"Anh cũng lo lắng cho em". Đó không phải là lời thú nhận thông minh nhất. Tuy nhiên, điều này lại là sự thật. Nếu sáng nào cô cũng lái xe hơn hai mươi dặm trên con đường đông đúc, anh muốn thấy cô đi chiếc xe tốt hơn chiếc mà cô đang dùng.

Cecilia mỉm cười, dường như mọi thứ bắt đầu có dấu hiệu khả quan. "Anh thật biết nghĩ".

Khỉ thật, khó mà không động chạm vào cô. Anh nhún vai. "Như thế tốt cho bản thân anh và chiếc xe của anh hơn". Nụ cười của cô tắt ngấm.

"Và như anh đã nói, em đang giúp anh".

Họ ăn tối và uống trà. Sau một tiếng rưỡi, nhà hàng đã đầy khách và người phục vụ tỏ thái độ muốn họ nhường bàn cho những người khác. Nhưng Ian không muốn buổi tối kết thúc nhanh như vậy.

"Hay chúng ta đi xem phim nhé?", anh gợi ý, hy vọng cô đồng ý nhưng lại sợ rằng cô sẽ từ chối.

Thật ngạc nhiên, cô mỉm cười và gật đầu.

Ian cảm thấy hạnh phúc ngập tràn... và tràn đầy hy vọng nữa. Anh chẳng quan tâm họ sẽ nói chuyện gì, chỉ cần anh có thể ngồi cạnh cô và vờ như tám tháng đau khổ vừa qua chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời họ.

Anh để Cecilia chọn phim và trong khi anh mua vé, cô lấy một túi bắp rang bơ. Họ ngồi ở hàng ghế sau. Vì đó là tối thứ năm nên rạp vắng tanh. Chỉ có một đôi nữa và họ ngồi ở hàng ghế phía trước. Ian đặt tay anh phía sau chỗ Cecilia ngồi.

"Trong lần hò hẹn đầu tiên, chúng ta cũng ăn ở nhà hàng Thái và đi xem một bộ phim", cô bảo anh.

Ian vờ như quên. "Thế à?".

"Vâng", Cecilia bóc một nhúm bắp rang bơ.

"Lần đó anh có hôn em không?".

Cô nhìn anh, mặt đỏ bừng. "Ý anh là anh không nhớ à?".

Anh xiết vai cô. “Anh nhớ đến từng chi tiết của lần hẹn hò ấy”, anh thì thầm. Và những lần sau đó cũng vậy. Trong tháng đầu tiên họ gặp nhau, Cecilia đã chiếm toàn bộ suy nghĩ của anh. Nếu ai cũng như anh, chắc ngành hải quân không tồn tại nổi vì đầu óc anh đâu có để vào công việc.

Ngoài phép xã giao, bố Ian còn dạy cho anh cách phòng tránh thai. Nhưng ngay lần đầu tiên họ làm tình với nhau, bao nhiêu bài học đều bay biến hết khỏi đầu anh. Thường thì anh không vô trách nhiệm nhưng trước Cecilia anh trở nên cuồng dại nên họ đã không dùng biện pháp tránh thai nào cả. Anh không quan tâm, bởi vì anh yêu cô. Nếu cô có thai, anh sẽ cưới cô. Anh muốn cưới cô. Với suy nghĩ ấy, sớm muộn gì chuyện có thai cũng xảy ra. Và nó đã thật sự xảy ra - một cách nhanh chóng.

Phải mất nhiều tuần Ian mới dám nói chuyện cưới Cecilia. Về phía anh thì không có vấn đề gì, nhưng anh nghĩ cho cô. Mọi quan hệ đổ vỡ của bố mẹ cô đã khiến cô lo lắng trước hôn nhân của mình. Nhưng thật buồn cười là bây giờ chính cô lại là người muốn thoát khỏi hôn nhân.

“Em vẫn nhớ nụ hôn đầu của chúng ta”, cô dịu dàng.

“Thế ư?”. Ian ngạc nhiên khi cô thú nhận.

“Chưa ai hôn em theo cách như anh... đã từng hôn em”.

“Đáng hôn chứ”, Ian chỉnh lại và rời mặt kệ mọi người có thể nhìn, anh cúi xuống và chạm môi anh vào bờ môi ngọt ngào của cô. Nụ hôn ấy cho anh thấy cô đã mong chờ anh đến thế nào. Khi miệng cô mở ra để anh tìm vào lưỡi cô, Ian không khỏi rên rỉ thành tiếng. Môi cô thật mềm mọng và có vị quyến rũ như ngô ướp muối. Tim Ian tan chảy. Anh yêu cô biết bao nhiêu.

Anh biết anh nên dừng lại. Họ đâu phải là trẻ con để không có một nơi riêng tư. Ian cũng chẳng muốn ai thấy anh đang âu yếm vợ mình trong rạp. Nhưng những suy nghĩ ấy chẳng đủ để ngăn cản hai người tiếp tục say đắm bên nhau.

"Ian", cô thì thầm và chậm chậm, miễn cưỡng rời khỏi môi anh.

Ian vẫn nhắm mắt và dụi trán anh vào trán cô.

"Cảm ơn anh vì cho em dùng xe anh".

“Anh muốn nói với cô rằng anh yêu cô thật nhiều nhưng lại sợ rằng cô sẽ phản đối và phá vỡ khoảnh khắc này.

“Em sẽ giữ giữ chiếc xe cho anh,” cô hứa.

“Anh muốn em chăm lo cho bản thân em”, anh thì thầm.

Rồi bộ phim bắt đầu và Cecilia ngồi lại, tựa đầu vào vai Ian. Anh vòng tay ôm cô, cô không hề phản đối. Ian chẳng biết nội dung bộ phim thế nào. Anh chỉ nghĩ về Cecilia, anh nhớ lại những ngày đầu khi mối quan hệ của họ mới bắt đầu và những say đắm khi có cô gần kề.

Lúc bộ phim kết thúc họ chậm rãi bước ra khỏi rạp, nhưng Ian chưa muốn rời xa cô. "Anh muốn về nhà với em", anh thì thầm lúc đứng cạnh xe Cecilia, cửa xe đang mở. Và ngay lúc ấy, anh lại hôn cô, một nụ hôn nóng bỏng và gấp gáp.

Mắt vẫn nhắm, Cecilia rời khỏi môi anh và cúi đầu xuống. "Em không nghĩ đó là một ý hay anh không nghĩ vậy. Cecilia, chúng ta là vợ chồng. Đã bao nhiêu tháng trời rồi mình không làm tình với nhau".

"Chúng mình sắp ly hôn".

"Được, chuyện ly dị tính sau, còn bây giờ yêu anh đã. Anh cần em".

"Ian...".

Cô không nói không nhưng cũng chẳng nói đồng ý. Ian theo cô về nhà. Lúc cô về đến nhà, anh nhanh chóng ra khỏi xe rồi mở cửa nhà cho cô vào.

Anh đợi ở hành lang trong khi Cecilia mở khóa căn hộ. Cô liếc qua vai. Đó chính là tín hiệu mà Ian cần. Vừa vào nhà, Ian dùng chân đóng cửa lại và ôm chầm lấy Cecilia. Cô thắm thiết vòng tay ôm quanh cổ anh.

Ian nhắc bổng cô lên và họ hôn nhau, một nụ hôn đắm say quên cả đất trời. Anh cởi áo len và áo lót của cô, anh nồng nhiệt hôn vợ và lột hết những mảnh vải còn lại trên thân thể đáng yêu của cô. Ngực cô rộn ràng dưới tay anh.

"Đừng bắt em phải chờ thêm nữa", cô rên rỉ.

Dù trong bóng tối, Ian vẫn dễ dàng tìm thấy chiếc giường ngủ. Anh ôm cô bằng một tay và diu cô vào giường. Áp chặt vào người cô, anh từ tốn, thông thả, dịu dàng hôn cô cho tới khi thấy mình nở tung, đến mức không thể nào chịu đựng nổi nữa. Máu dồn lên tận tai và anh lùi lại, lột bỏ hết áo Cecilia và đập tung quần ra.

Đã lâu lắm rồi, quá lâu rồi, và anh đã sẵn sàng. Anh nguyện cầu cô cũng đang ham muốn mình như vậy. Anh say đắm nhìn cô trong ánh trăng huyền ảo xuyên qua rèm phòng ngủ. Cô mỉm cười dịu dàng rồi vòng tay choàng vào người anh. Anh thở phào - và rồi anh quỳ gối xuống.

Cô vòng tay ôm cổ anh và họ hôn nhau cho tới khi không thở nổi nữa. Rồi anh đi vào sâu trong cô. Chậm rãi, êm ái, và thật dịu dàng, anh sợ làm cô đau. Khi anh ngừng lại, Cecilia lại rên xiết giục giã anh tiếp tục.

"Cecilia...". Anh rên lên khi nhận ra mình đã làm gì. Không có bất kỳ một biện pháp tránh thai nào lúc này cả, và họ lại có nguy cơ có một em bé nữa.

"Anh không... Anh nên...".

"Không". Cô xiết chặt anh. "Đừng dừng lại. Không phải là bây giờ. Không sao đâu... đây là thời điểm an toàn của em". Chúa tha thứ cho sự yếu đuối của anh. Anh nhắm mắt nghe theo lời cô và bằng tất cả những gì đắm say, ngọt ngào nhất, anh rót mật ngọt đời mình vào trong cô.

Sau đó, Ian ôm cô, hôn cô liên tục. Lúc này đây, anh đã nghĩ có thể việc ly dị sẽ kết thúc, họ có thể trở lại là vợ chồng. Nhưng anh lo sợ nếu nói ra yêu cầu đó, cô sẽ từ chối anh.

Vài phút sau, Ian đứng dậy và lấy quần áo. Cecilia ngồi trên giường, chống tay lên gối và nhìn anh mặc đồ. Anh thầm mong cô nói bất cứ điều gì đó, và mời anh ở lại qua đêm. Nhưng cô chẳng nói gì.

Thật điên cuồng, ngốc nghếch! Họ vừa mới làm tình với nhau. Cô phải biết anh cảm thấy yêu cô thế nào chứ. Anh không cố giấu cảm xúc của mình. Anh chờ cô nói gì đó, chờ cô ngăn anh lại. Một lời nói, chỉ một lời thôi là đủ. Chỉ một lời thôi. Nhưng cô đã chẳng nói gì anh. Vậy nên anh đi.

Grace đang ở trong trạng thái thăng hoa. Chị nhìn cả thế giới qua lăng kính màu hồng bởi sắp được lên chức bà. Cái tin này khiến cuộc đời chị vui vẻ và cuộc hôn nhân của chị cũng cần có nó. Dan cũng lấy lại tinh thần và họ đã có một cuộc nói chuyện rất tuyệt. Họ đã cùng nhau nhớ lại những năm đầu khi mới lấy nhau, khi con gái họ còn rất nhỏ.

Trong các tuần kế tiếp kể từ sau lần Kelly gọi điện, tình yêu của Grace dành cho chồng đã được hâm nóng lại. Khoảng thời gian u ám mà họ vừa trải qua đã làm chị quên mất những tháng ngày tươi đẹp họ ở bên nhau. Có lẽ chị không bao giờ có được cái chị muốn từ Dan, nhưng chỉ yêu anh. Lúc kết hôn, họ mới vừa bước qua tuổi thiếu niên. Quá trẻ... Nhưng cuộc sống khốn cùng không làm họ mất đi hạnh phúc. Cuộc chiến tranh ở Việt Nam đã làm xáo động cuộc sống của họ, nhưng họ đã vượt qua và cuộc hôn nhân của họ cũng thế.

Tối thứ tư là buổi tập thể dục nhịp điệu, Grace lao nhanh la cửa trước, và từ thư viện về thẳng nhà. Trước sự ngạc nhiên của chị, ngôi nhà trên đường Rosewood tối đen, tĩnh lặng.

"Anh Dan?", Grace gọi to. Hầu như anh luôn về nhà trước chị.

Không có tiếng trả lời.

Việc đầu tiên Dan làm khi trở về nhà là bật tivi lên. Anh thay quần áo tắm rửa, và tivi vẫn mở dù cho anh chẳng hề xem. Sáng hôm ấy, anh không thông báo sẽ về nhà muộn. Grace kiểm tra lịch để chắc chắn anh không có cuộc hẹn với nha sĩ hay bác sĩ nào cả, đúng là trên lịch không ghi gì. Lấy một chiếc hamburger từ tủ lạnh ra, chị nhanh chóng kẹp một miếng thịt hầm vào giữa rồi đặt vào lò vi sóng, sau đó chị nhét bộ đồ tập thể dục cùng giày đánh tennis vào chiếc túi.

Chuông điện thoại reo vang, Grace nhắc máy trả lời ngay lập tức với hy vọng nghe thấy giọng Dan. Nhưng người gọi là một nhân viên điều tra muốn hỏi chị vài điều; trong giây lát Grace tạm quên chồng. Trả lời điện thoại xong, chị kiểm tra lời nhắn trên máy, nhưng không có.

Vài phút sau khi đèn hẹn giờ trên lò vi sóng tắt, chị lấy chiếc bánh ra và đặt lên mặt lò để nó nguội bớt. Với Grace, tối thứ tư nào cũng thật bận rộn. Dan không phản đối vợ tham gia lớp tập, nhưng anh không muốn phải đợi chị về rồi mới ăn tối. Do đó, Grace thường vội vã về nhà ăn tối rồi lại vội vã lao ra cửa để gặp Olivia tại buổi tập lúc bảy giờ. Khi chắc chắn Dan sẽ không ăn cùng, Grace ăn một mình. Chị cầm chiếc bánh kẹp thịt lên, đây là món khoái khẩu của anh chứ không phải của chị. Đó gần như là việc làm cô thức của chị vào mỗi tối thứ tư hàng tuần. Trong lúc ngồi ăn, chị thấy khoảng không trước mặt mình thật trống rỗng, Grace nhớ lại cuộc nói chuyện ban sáng xem chị có bỏ qua điều gì không. Không, mọi thứ vẫn diễn ra như bao ngày khác. Chuông báo thức vẫn được tắt như thường lệ. Dan pha cà-phê và gói đồ ăn trưa; Grace tắm rồi thay quần áo. Mỗi người ăn một chiếc bánh mì nướng kèm mứt dâu tây tự làm, trong khi Grace lên danh sách cho những việc trong ngày thì anh đọc tạp chí Bremerton Sun. Sau ba mươi lăm năm sống, họ đã chấp nhận thói quen của nhau.

Grace không nhớ nổi Dan đã nói hay làm gì ngoài những việc thường lệ vào buổi sáng. Chị đã hôn anh lúc anh bước ra cửa, vẫn như bao ngày qua, chị còn nhắc sẽ nấu bữa chiều và hẹn gặp anh vào buổi tối. Với bình nước và bữa trưa trên tay, anh lên xe tải rồi lái ra đường. Một giờ sau khi lau dọn bếp và bật máy giặt đồng quần áo Grace tới thư viện. Sáng nào họ cũng từng ấy công việc. Vậy giờ Dan đang ở đâu?

“Anh đang quá lạm dụng đây”, Grace nói to. Ngôi nhà dường như quá trống trải. Không có anh, mọi thứ có vẻ không ổn. Lẽ ra anh phải đang ngồi trước tivi uống cà-phê sau bữa tối, và xem bản tin thời sự.

Grace lùi giờ tập cho đến khi không thể lùi thêm được nữa. Trước khi đi, cô để lại lời nhắn và đặt trên mặt quầy trong bếp để Dan có thể thấy khi anh đi vào bằng cửa sau.

Lái xe vào bãi đậu của Trung tâm thể dục thẩm mỹ muộn vài phút, Grace thấy Olivia đang đợi. Bạn chị dường như đang rất vui, và Grace không biết tâm trạng vui vẻ của người bạn là do nhận được tin của James hay bữa ăn tối cùng Jack Griffin.

"Trông cậu rất tuyệt", Grace nhận xét khi họ cùng bước vào trong.

Olivia cười lớn. "Tớ cảm thấy rất tuyệt vời".

“Cuộc hẹn của cậu thế nào?”

Olivia không trả lời ngay. "Thú vị".

"Thế nghĩa là sao?"

“Nghĩa là tớ thấy Jack Griffin là một người thú vị. Anh ấy chu đáo, hiểu biết và có quan điểm rõ ràng. Anh ấy có vẻ rất cởi mở và chân thật nhưng ở anh ấy

có chút gì đó bí hiểm. Có thể không quan trọng nhưng cậu biết là tớ ghét những bí mật và sự giả dối như thế nào rồi đấy”.

“Bí hiểm như thế nào?”.

“Ví dụ, anh ấy là bạn của Bob Beldon. Rõ ràng họ đã biết nhau mười năm rồi, nhưng anh ấy chưa từng một lần kể chuyện họ đã quen nhau ra sao. Có vẻ rất kỳ quặc, đúng không?”

Grace không chắc chị có thấy lạ không, nhưng chị cứ để bạn tiếp tục nói vì điều đó giúp chị bớt lo lắng về Dan. Chị đang quá lo lắng mà thôi, một lần nữa chị tự nhủ, nhưng đó là con người chị. Chị thường phát huy tối đa trí tưởng tượng của chị. Các con gái chị chẳng bao giờ về muộn, nên nếu có thì chắc chắn chị sẽ nghĩ rằng chúng đang gặp tai nạn ô tô hoặc đang nằm trên một vũng máu, hét gọi tên chị. Chị thường tưởng tượng ra như thế. Có thể sự tưởng tượng ấy là do những vụ án giết người mà chị đọc được trên báo.

“Cậu im lặng thế”, Olivia nhận xét.

“Tớ ư?”. Grace hỏi lại, tỏ ra ngạc nhiên.

“Ừ cậu đấy. Có gì không ổn à?”.

“Làm gì có chuyện gì không ổn nào? Tớ vẫn ổn. Tớ rất mừng trước tin vui của Kelly”.

“Thế còn anh Dan?”

Olivia luôn có cách nói trúng vấn đề. Grace liếc nhìn bạn rồi thở dài.

“Là chuyện về Dan, phải không? Có phải anh ấy lại có tâm sự gì không?”

Họ bước vào phòng thay quần áo, Grace tìm một chỗ ngồi trên ghế. “Không. Thực ra gần đây tinh thần anh ấy rất tốt. Tớ biết mấy năm qua bọn tớ đã trải qua nhiều thăng trầm, nhưng đây là thời gian tuyệt vời của cả hai”.

“Tớ và anh Stan đã đường ai nấy đi”.

Kể chuyện này thật không nên vì bạn chị đã ly dị gần mười lăm năm rồi. Olivia quay sang. “Cậu hiểu ý tớ mà”.

Grace gật đầu. Có thể Olivia đã ly dị, nhưng trái ngược với điều ấy, chị vẫn giữ mối liên lạc với Stan qua những đứa con, Anh từng là mối tình của đời chị. Cái chết của đứa con trai cả và cuộc ly dị của họ liền ngay sau đó không làm thay đổi thực tế ấy. Stan sẽ luôn là một phần trong cuộc đời của Olivia, thậm chí ngay cả khi giờ đây anh đã lấy người phụ nữ khác. Grace hiểu điều này. Chị không tin Olivia hiểu được hết sức mạnh của mối ràng buộc này giữa hai người.

“Thế Dan có chuyện gì?”. Olivia giục.

Grace cởi áo ngoài và xỏ giày tập. “Anh ấy vẫn chưa đi làm về”. Trước khi Olivia kịp mắng chị vì đã lo lắng vô cớ, chị nói thêm “Có thể anh ấy có hẹn mà quên không bảo tớ”.

“Chắc anh ấy đã nói mà cậu không để ý”, Olivia gợi ý.

“Chắc thế”. Grace đã cân nhắc đến tình huống đó, nhưng chị thật sự không tin. Có chuyện gì rồi. Trái tim chị mách bảo vậy và một tiếng nói chắc chắn vang vọng trong đầu khiến chị cảm thấy vô cùng lo sợ.

Có thể vì lo lắng dồn nén nên chưa bao giờ Grace thấy buổi tập hiệu quả đến thế. Khi buổi tập kết thúc, chị mệt đến mức không thể lê bước về phòng thay đồ.

“Nhớ gọi cho tớ nhé”, Olivia nói trong lúc họ tới bãi đỗ xe. Không khí ẩm ướt và giá lạnh, một làn khói mỏng bay ra từ hơi thở của họ. Ánh sáng rực rỡ của những chiếc bóng đèn rơi xuống bãi đỗ xe trải nhựa rồi phản chiếu lại thứ ánh sáng xanh mờ nhạt.

“Tớ chắc chắn giờ Dan đã về nhà rồi”, Grace nói thầm.

“Tớ cũng chắc chắn”, Olivia nói, nhưng chị đã nhầm.

Grace đợi cho đến khi Olivia lên xe rồi mới vào xe mình. Lúc xe về đến đường Rosewood, tim chị đập mạnh như có tiếng trống vang bên tai. Chị cảm thấy như mình đang ngồi trong rạp hát, và tiếng nhạc báo trước một đoạn phim gay cấn bắt đầu nổi lên ngày càng to.

Trừ ánh đèn ở ngoài hiên, căn nhà vẫn tối om. Nỗi sợ hãi bao trùm khắp người, Grace thấy nghẹn thở.

Dan đang ở chỗ quái quỷ nào?

Rồi chị chợt nghĩ có thể anh đang nằm trên giường. Nếu anh phải làm việc quá sức hoặc bị tắc đường, có thể anh đã về nhà hong tình trạng mệt lử. Nếu thế, anh đã đi tắm và lên giường ngủ rồi. Nhưng chiếc xe tải của Dan không ở chỗ đậu như thường lệ. Bước vào nhà, Grace đặt túi đựng đồ tập vào phòng giặt là, rồi vào phòng khách tối om và từ từ thả mình xuống chiếc ghế bập bênh của chồng - đó là chiếc ghế cũ mà Dan rất yêu thích. Chiếc đệm đã hỏng sau rất nhiều năm sử dụng. Bây giờ chị cảm thấy mình bắt đầu mất bình tĩnh. Chị đợi mười lăm phút sau mới bước vào bếp và nhắc điện thoại. Không hề bật đèn, chị quay số của Olivia, cứ để chuông kêu cho đến khi người bạn nhắc máy.

“Dan không có nhà”.

Olivia không nói gì trong vài giây. Rồi hết sức điềm tĩnh, như thể đây chỉ là sự cố hàng ngày, chị nói, "Tớ sẽ đến ngay".